

svojim vodnikom, bo v vseh pogledih (besedilo, slike, skice) krajši in manj popoln. »Eklektičen« v primeri s Tuscharjevimi, ki je »enciklopedičen«. Upajmo pa, da bo za naše potrebe še vedno zadosten.

Pošteno je torej treba povedati, da bo tisti, ki mu ni žal 350 šilingov (ali 45 DM) za Tuscharjeve Karawanken, lahko mirno prepričan, da ima v žepu zares odličen vodnik. Za popotnico mu bo avtor povezal še zimzelene človekoljubne nazore: »Prizadevamo si, vsi, da sebi in potomcem ohranimo veličastno lepoto Karavank. V srca vseh prebivalcev pogorja, ne glede na narodno pripadnost in materin jezik, naj Stvarnik vsadi medsebojno razumevanje in mir.«

Stanko Klinar

Društvena glasila

Takšna številka društvenega glasila, kot je 15. številka 5. letnika glasila PD Hrastnik »**Naša pota**«, bi morala vsekakor še kdaj in še kje iziti: največji del je posvečen anketi o tem, kako deluje PD Hrastnik, kako bi ga bilo treba organizirati na bolje in kakšne naj bi bile društvene akcije. Planinci, ki so se podpisali z imeni in priimki, so brez dlake na jeziku napisali: da društvena planinska dejavnost zelo peša in se zdi, kot da bi društvo zapadlo v malodušje, saj ni več take pripravljenosti za delo kot včasih, da je osip članstva predvsem pri mladih planincih nižje razredne stopnje, da je delo izvršnega odbora katastrofalno, saj so nekateri člani skrajno neodgovorni in je vse delo v društvu praktično na ramenih petih ali šestih ljudi; pa tudi, da so mlajši planinci v društvu dobro organizirani, saj imajo v šoli svoj planinski odsek in različna predavanja, pa tudi planinsko šolo, da naj bi vsekakor ohranili izlete za starejše planince, pri čemer naj bi poskrbeli za čim nižjo prevozno ceno. Ena od anketirank je odkritosrčno napisala, da je zadnji čas za delo, kjer se nič ne zasluži (in takšno delo je pri planincih in s planinci), prav malo interesov. »Moraš pač biti planinec tudi po srcu in ne le po opremi,« je napisala. »Koliko pa je v našem društvu še takih?« Potožil pa je tudi urednik glasila **Anton Salmič** (sourednica je **Gizela Greben**): čeprav je društvo imelo več lepih in zanimivih izletov in tur, o njih za društveno glasila ni poročil; »še predsedniki ne dajo podatkov za kroniko, da bi bilo njihovo dolgoletno delo v knjigi ovekovečeno za zanamce«. — Sicer pa je verjetno tudi v tem društvu podobno kot še v marasikaterem drugem: nekaj ljudi vleče društvo in vprašanje je, kaj bo, ko bodo odnehali.

Letošnja druga številka **Informatorja** PD Viharnik večinoma opisuje planinske društvene izlete zadnjega časa in objavlja razpis društvenih izletov do prvih junijskih dni. Viharniki so šli ali bodo šli te pomladanske dni iz Rovt na Goropeke in v Žiri, na Donačko goro, skozi Zgornje Danje na Ratitovec in skozi Prtoč v Železnike, po Trdinovi poti ob Krki iz Novega mesta do Cegelnice in dalje do partizanskega doma na Frati, mimo vasi Sela pri Ajdovcu in Veliki Lipovec v Sotesko, iz gorenjskih Jesenic na Mežaklo ter skozi sotesko Vintgar in mimo Blej-

ske Dobrave v Žirovnico, na Blegoš, iz Kočevja na Fridrihštajn in nazaj v Kočevje, iz Semeča v Beli krajini skozi Jugorje na Trdinov vrh, na Gospodično in skozi Pleterje na Otočec (to bo dvodnevni izlet), do Mengeške koče na Gobavici, kjer bo 26. maja planinski tabor ljubljanskega meddruštvenega odbora, in na Matajur. — Poročilo je v glasilu posvečeno tudi letošnjemu občnemu zboru PD Viharnik, ki se ga je udeležilo kakšnih 50 članov.

M. R.

Knjiga o večno drugem

Dne 24. oktobra 1989 je omahnil v smrt v steni vseh sten, v južni steni Lotseja, in sicer le prav malo pod vrhom, poljski alpinist **Jerzy Kukuczka**. Enako kot njegov vsekakor bolj znan prednik **Walter Scott** šteje med tiste, ki jim je ostala nehvaležna in nemara celo »tragična« vloga drugega. Le štiri tedne za **Reinholdom Messnerjem** je Kukuczka pripeljal na vseh 14 osemstisočakov, na zadnjega od njih na Šišo Pangmo, potem ko naj bi nekateri mediji inscenirali »tekmovanje v Himalaji«, ki se mu oba konkurenta nista mogla popolnoma izogniti. Zdaj je ta dirka celo v podnaslovu knjige, ki opisuje Kukuczko gorniško življenjsko bilanco: v Münchenski založbi J. Berg je namreč izšla knjiga Jerzyja Kukuczke »V štirinajstih nebesih — tekmovanje v Himalaji«. Če naj bi bil torej Kukuczka v podvojenih **Dantejevih** sedmih nebesih, kot bi lahko mislili glede na naslovno stran knjige, je bilo v tem vendarle vsaj nekaj pelina.

Tudi sicer bi lahko potegnili še kakšno vzporednico med Kukuczko in Messnerjem. Smrt njegovega prijatelja **Tadeusza Piotrowskega** na K-2 ga je na enak način prizadela kot je Reinholda Messnerja izguba njegovega brata Güntherja leta 1970 na Nanga Parbatu. Celotoko okoliščine in kraj Kukuczkevega smrtnega padca bi bilo mogoče povezati z vlogo »drugega«: le malo pred njim je spodletelo tudi odpravi v južno steno Lotseja, ki jo je vodil Messner. Vsi člani Messnerjeve odprave so preživeli, medtem ko se Kukuczka, ki je bil le s šestmilimetrsko vrvjo in premalo druge opreme preslabo varovan, ob padcu ni mogel ustaviti. 3000 metrov nižje od kraja, kjer je padel, so kolegi našli njegovo truplo v ledeniški razpoki, ki bo ostala njegov ledeni grob.

V vsem drugem — in to je pomembno — pa je bil Kukuczka vseskozi izviran in enkratno plezalec, kot zdaj podrobno odkriva še njegova biografija, ki je nastala v sodelovanju s poljskim novinarjem **Tomaszem Malanowskim** v obliki intervjujev. **Walter Bonatti** je k temu napisal z vsemi simpatijami prežet energičen predgovor, ki je zelo vidno kritično usmerjen proti gladiator-skemu plezalstvu.

Kukuczka je v komaj devetih letih splezal na vse osemstisočake, na Broad Peak, ki mu je v knjigi posvečena najbolj doživeta lepa fotografija z duhovnim nabojem, celo trikrat. Potegnil je izjemno težavne nove smeri in je po pravici postal najbolj znan poljski alpinist, ki je pod najslabšimi ekonomskimi pogoji dosegal veličastne uspehe v Himalaji in Karakorumu. Ku-